

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **SPED-GARANT s.r.o.**, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, IČ: 26859467, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2015, č. j. 20241/15/5100-41452-708999,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu pro Zlínský kraj delegoval dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve vztahu k žalobci místní příslušnost k výkonu správy daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Zlínský kraj, a to s účinností od 21. Dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno. V odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce je soustředěno v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj, konkrétně Územního pracoviště ve Valašském Meziříčí. Zde se nachází centrum ekonomických aktivit žalobce a jejich správa a má zde trvalý pobyt i jediný jednatel a statutární orgán žalobce pan L. S.

(trvalý pobyt v). Sídlo společnosti v Praze je společně s dalšími padesáti ekonomickými subjekty sídlem pouze virtuálním, kde se žalobce trvale nevyskytuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože nebyly splněny podmínky uvedené v § 18 odst. 1 daňového řádu. Pokud žalovaný zvolil pro delegaci na jiného správce daně kritérium účelnosti, pro jehož naplnění uzavřel, že pražské sídlo žalobce není místem, kde vykonává svoji ekonomickou činnost, protože na uvedené adrese sídlí další společnosti, přičemž naopak v provozovně ve Valašském Meziříčí je žalobce řádně označen, včetně označení na poštovní schránce, jsou zde zaměstnaní tři jeho zaměstnanci, tak žalobce uvedené argumenty považuje za nedostatečné pro delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně.

[3] Žalobce má v živnostenském rejstříku zapsáno několik oborů živnostenského oprávnění (nikoliv 5, jak nesprávně uvedl žalovaný, nýbrž 8), vedle zasílatelství a zastupování v celním řízení mj. i zprostředkování obchodu a služeb nebo činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců. K tomu v uvedeném žalobním bodě zdůraznil, že žalobce má sice provozovnu ve Valašském Meziříčí, odkud zajišťuje část svého podnikání, spočívajícího v zastupování v celním řízení, pro které jsou v provozovně k dispozici zaměstnanci žalobce, avšak to neznamená, že žalobce vyvíjí svoji činnost pouze v této provozovně. Jak již uvedl ve svém vyjádření ze dne 15. 5. 2015, činnost žalobce se neomezuje pouze na území jedné provozovny, nýbrž je prováděn na území celé ČR i na území EU, protože ekonomická činnost žalobce nespočívá jen v poskytování služeb na jednom konkrétním místě nebo provozovně, ale na celém území ČR, včetně Prahy, kde sídlí řada centrálních orgánů státní správy, což žalobce považuje za běžný model podnikání v dnešní době. Z žádného předpisu neplyne, že by ekonomická činnost a řízení společnosti měli být prováděny pouze z jednoho místa. Rovněž účetnictví žalobce je zajišťováno odděleně, což není v obvodu ani jednoho z uvažovaných finančních orgánů.

[4] Skutečnost, že v provozovně žalobce je umístěno označení žalobce, a to i na poštovní schránce v budově provozovny, nemůže mít dle žalobce význam pro závěr o účelnosti delegace místní příslušnosti správce daně. Povinnost označení provozovny stanoveným způsobem ukládá zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Žalobce nemá označenu pouze provozovnu ve Valašském Meziříčí, ale stejně tak je označeno jeho sídlo v Praze, čímž se ale žalovaný zřejmě nezabýval.

[5] Žalobce dále s odkazem na § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu konstatoval, že místní příslušnost správce daně se řídí u právnické osoby jejím sídlem a dle tohoto ustanovení je v případě žalobce jasné postaveno, že jeho místně příslušným správcem daně je Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

[6] Provedení delegace nebylo účelným krokem, nýbrž promyšleným, a to vůči mnoha subjektům sídlícím v Praze, které se mají nacházet na tzv. „hromadných virtuálních adresách“. Přitom tento pojem nemá oporu v právu a rozhodnutí, zda se o takovou adresu jedná, provádí finanční orgány dle svého uvážení. Přitom delegací provedenou nad rámec zákonem vymezených důvodů by mohla daňová správa řešit své administrativní potíže, které by nebyly vůbec spojeny s daňovými subjekty. Mohlo by jít např. o nedostatečnou kapacitu

zaměstnanců, což by nepřipustně popřelo smysl jinak zákonem stanovené místní příslušnosti správce daně. Podle žalobce jde v nyní posuzovaném případě právě o tuto situaci, kdy správce daně má za to, že u žalobce jde o virtuální adresu sídla v obvodu hlavního města Prahy, kde jsou správci daně nejvíce vytíženi, avšak blíže se nezabýval skutečnými hledisky účelnosti delegace.

[7] Podle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tvrzeními žalobce uvedenými v jeho vyjádření ze dne 15. 5. 2015. Žalobce tam označil dosavadní spolupráci se správcem daně za bezproblémovou, včetně vzájemné komunikace, žalobce přitom plnil veškeré povinnosti včas, protože neexistuje důvod měnit místní příslušnost. Dále žalobce údajně ve vyjádření uvedl, že změnou místní příslušnosti dojde k ne hospodárné správě daně. Zmocněný zástupce žalobce totiž působí převážně v Praze, kde zastupuje velké množství klientů a dojíždění do Zlínského kraje bude ne hospodárné a zatěžující zvýšenými cestovními náklady. Rovněž úkony správce daně z Územního pracoviště ve Valašském Meziříčí dojíždějíciho do sídla žalobce v Praze budou časově i finančně zatěžující. K citovaným tvrzením žalobce v jeho vyjádření ze dne 15. 5. 2015 žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný je v napadeném rozhodnutí bez bližšího odůvodnění nezohlednil, a přesto uvedl, že hospodárnější výkon správy daní bude v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj. Žalobce prý upozorňoval i na to, že jeho faktická činnost probíhá na území celé republiky i na území EU, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žalobce se v sídle nezdržuje a ani zde nerealizuje svoji podnikatelskou činnost, neboť adresa jeho sídla má pouze formální charakter. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jak k uvedenému závěru žalovaný dospěl. Za rozhodné vzal žalovaný pouze existenci provozovny žalobce ve Valašském Meziříčí a trvalé bydliště jednatele žalobce, z čehož dovodil, že centrum ekonomických zájmů žalobce je v působnosti navrhovaného správce daně. Tvrzení žalobce však nevzal v úvahu.

[8] Žalobce nesouhlasil s tím, že by ekonomická činnost žalobce a řízení společnosti měli být prováděny pouze z jednoho místa, a to z provozovny ve Valašském Meziříčí. Žalovaný k takovému závěru dospěl pouze z toho důvodu, že na adrese sídla v Praze je evidováno více firem, což ale podle žalobce neprokazuje, že by neměl svoji činnost vykonávat ve svém sídle, a ani to, že tuto činnost vykonává pouze ve své provozovně. V případě podnikatele s více provozovnami by takový závěr znamenal, že by měla být dána příslušnost správce daně samostatně pro každou provozovnu. Z § 17 odst. 1 živnostenského zákona vyplývá, že provozovna představuje prostor, v němž je provozována živnost, nikoliv však prostor, odkud je společnost spravována, a kde je centrum ekonomických zájmů podnikatele.

[9] Z výše uvedených důvodů má žalobce za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu se zákonem a trpí vadami, které mají za následek jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný současně překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, když své rozhodnutí o účelnosti delegace místní příslušnosti opřel o to, že sídlo žalobce je umístěno na virtuální adrese a spokojil se s existencí provozovny žalobce v obvodu jiného správce daně, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné důvody. Rozhodnutí je tak v rozporu se základními principy daňového řádu, jako je ochrana práv a právem chráněných zájmů žalobce, princip legitimního očekávání, přiměřenosti a vůbec princip tzv. dobré správy, přitom je v rozporu s pravidly pro určení místní příslušnosti správce daně. Napadené rozhodnutí žalovaného navíc vrhá na žalobce stigma daňového podvodníka před obchodními partnery, i když žalobce plnil vždy své daňové povinnosti včas a řádně. Uvedeným postupem tedy může být žalobci způsobena též škoda.

[10] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Řadu svých úvah z napadeného rozhodnutí zopakoval, neboť tak reagoval na uplatněné žalobní námitky, které opakovaly tvrzení žalobce z jeho vyjádření před správními orgány ze dne 15. 5. 2015. Ačkoliv je místní příslušnost právnické osoby obecně upravena v § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kde je pro účely správy daní rozhodné sídlo právnické osoby (zapsané v obchodním rejstříku), institut delegace dle § 18 daňového řádu představuje možnost přenesení místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného správce daně. Podle citovaného ustanovení je delegace opodstatněná při splnění zákonné podmínky účelnosti. Účelnost není zákonem definována, umožňuje správci daně flexibilněji určit ty situace, ve kterých je možné využít institutu delegace. Účelnost správy daní představuje vytvoření lepších podmínek toho, kdo o delegaci usiluje. Účelnost lze spatřovat tam, kde by jinak správa daní byla ne hospodárná, mj. i v případech, kdy se skutečné sídlo právnické osoby liší od sídla zapsaného do veřejného rejstříku. Kritérium účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž vykonává podnikatelské aktivity. S ohledem na zásady hospodárnosti, efektivit a šetrnosti daňového řízení pak bude vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení. Budou se zde provádět také místní šetření nebo daňová kontrola. Obdobně je třeba postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané ve veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tedy místa, v němž vykonává skutečně svou činnost, z něhož je skutečně řízena.

[12] K výše uvedenému žalovaný doplnil, že jednotlivá skutková zjištění nemusí sama o sobě naplňovat podmínku účelnost, protože je třeba všechna zjištění posuzovat ve vzájemné souvislosti, z čehož tak mohou vyplynout důvody pro delegaci. Z tohoto důvodu žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že v napadeném rozhodnutí jsou nedostatečně naplněny podmínky účelnosti delegace. Jednotlivá skutková zjištění popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí naplňují ve vzájemné souvislosti podmínku účelnosti. Žalovaný zkoumal nejen formální zápis sídla žalobce v obchodním rejstříku, ale i skutečný obsah jeho činnosti, včetně dalších souvisejících skutečností obsažených v podnětu k delegaci s přihlédnutím k listinám založeným ve správním spise. Žalovaný nepostavil své úvahy jen na existenci provozovny žalobce, za situace, kdy se pražské sídlo žalobce nachází na „hromadné“ adrese firem. Naopak žalovaný dostal požadavku řádného odůvodnění rozhodnutí o delegaci (viz názor v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 7 Afs 13/2007).

[13] Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že rozhodl o delegaci v rozporu s pravidly pro určení místní příslušnosti správce daně, a že pro takový postup nebyly splněny podmínky. Žalovaný postupoval podle § 18 odst. 1 daňového řádu a jako společně nadřízený správce daně (z podnětu správce daně) delegoval místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, protože to bylo účelné. Postupoval v souladu s konstantní

judikaturou Nejvyššího správního soudu, žalobce seznámil s podnětem správce daně na delegaci místní příslušnosti a umožnil mu se k podnětu vyjádřit.

[14] Žalovaný rovněž zrekapituloval posuzovaný případ. Poukázal na místní šetření provedené dne 7. 1. 2015 na adrese provozovny žalobce ve Valašském Meziříčí, ul. Hranická 771 (viz úřední záznam ze dne 8. 1. 2015, včetně fotodokumentace), a dále na ústní jednání s jednatelem žalobce zaznamenaném dne 3. 3. 2015 do Protokolu o ústním jednání. Z výše uvedeného jednání mj. vyplynulo, že na adrese provozovny ve Valašském Meziříčí, ul. Hranická 771, pracují 3 zaměstnanci žalobce (jediní zaměstnanci žalobce), kteří připravují podklady pro celní řízení. Na adrese v Praze 9, ul. Kytlická 780/16, žádní zaměstnanci žalobce nepracují, kancelář je pronajata, jednatel žalobce sem každý týden dojíždí a vyřizuje různá povolení, licence, popř. jedná s celním úřadem atp. Účetnictví žalobce se nachází u daňového poradce Hejduk a partneři s.r.o. v Českém Těšíně. Jednatel žalobce pan L. S. za žalobce podepisuje smlouvy, sjednává obchody, vystavuje či přijímá objednávky a dle potřeby jezdí po celé České republice. Přes internet neobchoduje a využívá i další kancelář v Ostravě – Mošnově GARANTRANS s.r.o. Jediným statutárním orgánem žalobce je jednatel pan L. S., s trvalým pobytem v V živnostenském rejstříku má žalobce zapsaných osm živností a uvedeny dvě provozovny, a to obě ve Valašském Meziříčí – Krásno nad Bečvou, přičemž jedna na ul. Obora III 615/4 a druhá na ul. Krátká 711. Žalobce užívá webové stránky, na nichž rovněž odkazuje na provozovnu ve Valašském Meziříčí, ul. Obora III 615/4. Informaci o pražském sídle neuvádí. Na webových stránkách se žalobce dále prezentuje jako firma sídlící vedle celního úřadu ve Valašském Meziříčí s uvedením telefonního a faxového čísla s předčíslem pro Zlínský kraj.

[15] Z výše uvedeného žalovaný uzavřel, že majoritní podnikatelská činnost žalobce je soustředěna ve Valašském Meziříčí. V pražském sídle je vykonávána pouze dílčí část jeho aktivit, zejména jednání jednatele s úřady. Přitom pražské sídlo je pouze formální kancelář, kde se jednatel zdržuje jen dle aktuální potřeby. Žalobce svoji činnost vykonává i fakticky v prostorách na adrese Hradecká 771, Valašské Meziříčí prostřednictvím svých stálých zaměstnanců, kteří zde mají technické zázemí. Z kontaktních údajů uváděných na webových stránkách vyplývá, že se veřejnost může se žalobcem stýkat právě v provozovně vedle celního úřadu ve Valašském Meziříčí. V této souvislosti nemůže obstát argument žalobce, že jeho ekonomická činnost nespočívá pouze v poskytování služeb pouze na tomto jednom konkrétním místě, nýbrž na území celé ČR, včetně Prahy, protože právě jednatel žalobce odpovídal na otázku, co přesně je předmětem činnosti žalobce tak, že jde o zastupování firem obchodujících se třetími zeměmi před celními orgány EU. Nezmínil však jakékoliv jiné podnikatelské aktivity. Pokud jednatel žalobce cestuje po celé ČR a má pronajato více kanceláří (např. Praha, Ostrava), kde se však trvale nezdržuje, nýbrž pouze nahodile dle aktuální potřeby, nejde o skutečné sídlo společnosti, kde je soustředěna její majoritní činnost. Žalovaný nepochybně, že žalobce má možnost zvolit si provozovnu kdekoli a současně i vykonávat podnikatelskou činnost mimo zapsané pražské sídlo. Žalovaný však poukázal na fakt, že dle § 18 odst. 1 daňového řádu je zkoumání formálního sídla (zapsaného v obchodním rejstříku) a skutečného sídla (kde je soustředěna majoritní činnost žalobce) významné. Sama skutečnost, že žalobce v místě sídla nevyvíjí majoritní obchodní činnost, není sama rozhodná, avšak je rozhodná v případě spojení s ostatními okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že převážný výkon činnosti je prováděn na jiném místě, provozovna je zřízena mimo sídlo a rovněž účetní doklady jsou archivovány na jiném místě.

[16] Žalovaný setrval na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, že neshledal u žalobce žádnou zásadní vazbu na Prahu, těžiště jeho podnikatelské činnosti je soustředěno v působnosti navrhovaného správce daně a zapsané sídlo není sídlem skutečným, nýbrž formálním.

[17] Odkaz žalobce na judikaturu NSS ve vazbě na údajné překročení pravomocí žalovaného v souvislosti s řešením administrativních potíží pražského správce daně, označil žalovaný za zcela účelový. Delegace v posuzované věci nebyla provedena na základě vytižnosti pražského správce daně, nýbrž z důvodu soustředění majoritní činnosti žalobce v místě navrhovaného správce daně. V případě delegace správy daní z kapacitních důvodů, by šlo o podpurný a nikoliv stěžejní důvod účelnosti delegace dle § 18 odst. 1 daňového řádu.

[18] Odkazem na již výše uvedené žalovaný dále odmítl námitku nepřezkoumatelnosti (že se dostatečně nevypořádal s tvrzeními žalobce v nesouhlasném vyjádření ze dne 15. 5. 2015) a doplnil k tomu mj. odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007-54, podle něhož musí být z odůvodnění rozhodnutí o delegaci patrné, jakými úvahami a na základě jakých podkladů správce daně shledal návrh na delegaci opodstatněným. Dále žalovaný poukázal na § 102 daňového řádu, z něhož vyplývá taxativní výčet obsahových náležitostí rozhodnutí. Jelikož rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti je procesním rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení, neprovádí žalovaný před jeho vydáním klasické dokazování. Žalovaný před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci seznámit se s došlým podnětem správce daně a vyjádřit se k němu. Shromážděné informace (skutková zjištění) následně žalovaný posoudí jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a shledá i podnět k delegaci výkonu správy daní důvodným, vydá o tom rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí vyjádří i své úvahy.

[19] V souvislosti s výše provedeným výkladem žalovaný zastává názor, že požadavku na přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí dostál, a to i přesto, že se ve svých úvahách nevěnoval obsáhle dvěma argumentům žalobce v jeho vyjádření ze dne 15. 5. 2015. Jednalo se o poukaz žalobce na dosavadní bezproblémovost při správě daní (včasnost plnění povinností a dobrou komunikaci se správcem daně) a na ne hospodárnost při delegaci místní příslušnosti (zmocněný zástupce žalobce bude muset z Prahy dojíždět k navrhovanému správci daně a rovněž úkony navrhovaného správce daně v pražském sídle žalobce budou zatěžovat finanční správu). Žalovaný totiž vzal uvedené argumenty v úvahu při svém rozhodování a výslovně je citoval na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, přičemž je vyhodnotil jako nepodstatné. Takové zdůvodnění plně postačuje a nemůže být vadou, pro které by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Napadené rozhodnutí obsahuje logické zdůvodnění, přičemž shrnuje srozumitelné skutkové a právní úvahy. Mezi zjištěnými skutečnostmi a použitými úvahami je logická návaznost, přičemž právní závěry odpovídají zjištěným skutečnostem.

[20] Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, přitom šetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce, když výkon správy daní zbytečně „neštěpil“ mezi různé správce daně, aby žalobce zbytečně nezatěžoval.

[21] Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že provedená delegace na něj vrhá stigma daňového podvodníka před obchodními partnery. V této souvislosti žalovaný odkázal na argumentaci krajského soudu v jeho usnesení ze dne 4. 8. 2015, č. j. 29 Af 58/2015-39, kterým byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, s tím, že

rozhodnutí žalovaného nevyvolává takové právní účinky, že by žalobci bylo bráněno jednat v místě zapsaného sídla s klienty či partnery, přijímat zde poštu či uskutečňovat rozhodnutí. Výkon správy daní správce daně ve vztahu k žalobci nemá žádný vliv na obchodní aktivity žalobce, ani na jeho klienty či obchodní partnery. Z hlediska obchodních aktivit žalobce a jeho renomé je nerozhodné, který správce daně na území ČR vykonává správu daní žalobce. S vykonatelností napadeného rozhodnutí je spojen pouze důsledek, že byla založena místní příslušnost jiného správce daně než Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Ohledně vynakládání zvýšených finančních prostředků žalobce bylo rovněž poukazováno na to, co uvedl krajský soud v citovaném usnesení, a sice, že v obvodu sídla delegovaného správce daně má žalobce svoji provozovnu a zaměstnance, a dále bylo poukázáno na to, že žalobce není povinen setrvávat u téhož daňového zástupce, může si zvolit jiného zástupce, popř. nemusí mít žádného zástupce, je na rozhodnutí žalobce, zda chce vynakládat finanční prostředky na své zastoupení. Pokud jde o nehospodárné cesty správce daně, pak správce daně disponuje podle daňového řádu instituty, které jej opravňují si vyžádat účetnictví žalobce a není proto v každém případě třeba konat nezbytně namítané cesty a navyšovat náklady na zastoupení.

[22] Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Doplnění žaloby

[23] V podání ze dne 18. 10. 2016 žalobce uvedl, že chce doplnit svoji žalobní argumentaci a k tomu uvedl, že dne 29. 7. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 243/2016 Sb., kterým se některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona, mj. rovněž zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Tato novela zavedla nová pravidla týkající se působnosti a příslušnosti správců daně, a sice, že dle § 8 odst. 2 věta druhá zákona o Finanční správě ČR je každý finanční úřad nově oprávněn vykonávat tzv. vybranou působnost na celém území ČR, přičemž pak vybranou působností se ve smyslu § 10 odst. 4 cit. zák. rozumí provádění vyhledávací činnosti při správě daní, postup k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiné kontrolní postupy při správě daní. Byla tedy pozměněna pravidla o místní příslušnosti daně tak, že nově tuto působnost může vykonávat kterýkoliv finanční úřad.

[24] Toto doplnění žalobce provádí i proto, že v důsledku této změny právních předpisů není tvrzení žalovaného o účelnosti provedení delegace místní příslušnosti na místě, resp. žalobce má za to, že změna právních předpisů činí rozhodnutí žalovaného o delegaci místní příslušnosti dále nadbytečným. Jinak ale žalobce setrává na svých dosavadních tvrzeních, považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a na podané žalobě trvá.

V. Vyjádření žalovaného k doplnění žaloby

[25] Podáním ze dne 27. 1. 2017 se žalovaný vyjádřil k doplnění žaloby. Žalovaný k tomu uvedl, že v rámci soudního přezkumu je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobou napadeným rozhodnutím byla delegována místní příslušnost k výkonu správy všech daní, s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí, tj. k výkonu celkové správy předmětných daní, nikoliv pouze k provádění dílčích úkonů v rámci vyhledávací činnosti, kontrolních postupů, postupu k odstranění pochybností. Žalobcem zmíněná novela zákona o Finanční správě ČR nečinila žalobou napadené rozhodnutí

nadbytečným, jak se žalobce nesprávně domníval. Rovněž nebyla jakkoliv dotčena správní úvaha žalovaného o účelnosti delegace. Jinak žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci. Soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci soudem

[26] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházející jeho vydání a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[27] Mezi účastníky řízení bylo v nyní projednávané věci sporné, zda došlo k naplnění zákonných kritérií (konkrétně kritéria účelnosti) dle § 18 odst. 1 daňového řádu, a bylo tak možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného příslušného správce daně.

[28] Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně u právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Problematika delegace místní příslušnosti je upravena v § 18 daňového řádu. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení platí: *„na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejblíže společně správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.“* Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní alternativní kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. V nyní posuzované věci bylo aplikováno kritérium účelnosti.

[29] Pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc. Je proto nutné, aby dostatečně zjistil skutkový stav a v jeho kontextu si následně vyložil tento pojem. Je nutné jej vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být například skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoli každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

[30] V daném případě žalovaný postupoval v souladu s procesní daňovou úpravou provedenou daňovým řádem, a také konstantní judikaturou správních soudů. Žalobce seznámil s podnětem na delegaci místní příslušnosti správy daní a umožnil mu, aby se k němu řádně vyjádřil, včetně poskytnutí kopie spisového materiálu a dodatečné lhůty k dalšímu vyjádření. Z přezkoumatelného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jakými úvahami se řídil a na základě jakých podkladů shledal důvody pro delegaci opodstatněnými.

[31] V posuzované věci správní orgán při místním šetření dne 7. 1. 2015 zjistil, že žalobce vykonává ekonomickou činnost na adrese své provozovny ve Valašském Meziříčí, Hranická 711, kde se nachází označení žalobce na budově a rovněž na poštovní schránce uvnitř budovy i s označením jediného jednatele žalobce pana L. S. Výše uvedené vyplynulo z úředního záznamu ze dne 8. 1. 2015 včetně fotodokumentace. Dne 3. 3. 2015 byl s jednatelem žalobce sepsán Protokol o ústním jednání, z něhož vyplynulo, že žalobce zaměstnává v provozně ve Valašském Meziříčí tři zaměstnance, přičemž jde o jediné zaměstnance žalobce. Předmět činnosti žalobce byl zjištěn výpovědí jeho jednatele, který sdělil, že jde o zastupování firem obchodujících se třetími zeměmi před celními orgány EU. Zmínění tři zaměstnanci žalobce pak připravují podklady pro celní řízení. Dále bylo zjištěno, že účetní doklady žalobce se nachází u daňového poradce Hejduk a partneři s.r.o. v Českém Těšíně. Žalobce jedná prostřednictvím svého jediného jednatele pana L. S., který podepisuje smlouvy, sjednává obchody, vystavuje, přijímá nebo potvrzuje objednávky, přitom podle potřeby jezdí po celé České republice. K tomu využívá i další kancelář v Ostravě – Mošnově GARANTRANS s.r.o. Naopak sídlo žalobce zapsané v obchodním rejstříku nově od 22. 10. 2010 na adrese Kytlická 780/16, 190 00 Praha 9 – Prosek, má toliko formální charakter, neboť jde o tzv. hromadnou virtuální adresu, kde má zapsáno sídlo dalších více jak 50 ekonomických subjektů, přičemž žalobce se zde majoritně nezdržuje a nerealizuje svoji podnikatelskou činnost. Jak uvedl jednatel žalobce dne 3. 3. 2015 do Protokolu o ústním jednání, jde o pronajatou kancelář, v níž nepracují žádní zaměstnanci žalobce, a kam každý týden jednatel žalobce dojíždí, neboť vyřizuje různá povolení, licence nebo jedná s celním úřadem.

[32] Ze správního spisu dále vyplynulo, že podle výpisu z obchodního rejstříku je jediným statutárním orgánem žalobce jednatel pan L. S., který má trvalý pobyt v X. Z živnostenského rejstříku bylo dále zjištěno, že žalobce má k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ 8 oborů činnosti, k nimž jsou uvedeny 2 provozovny, a to na adresách 1) Obora III 615/4, 757 01, Valašské Meziříčí – Krásno nad Bečvou, a 2) Krátká 711, 757 01, Valašské Meziříčí – Krásno nad Bečvou. U žalobce byly rovněž zachyceny webové stránky www.spedgarant.cz, na kterých odkazuje na provozovnu ve Valašském Meziříčí, 757 01, Obora III 615/4, přičemž v kontaktech neuvádí informaci o pražském sídle, ale prezentuje se jako firma sídlící vedle celního úřadu ve Valašském Meziříčí (s telefonní předvolbou pro Zlínský kraj, což je opakováno u kontaktních celních deklarantů).

[33] Z výše provedených skutkových zjištění lze dovodit, že majoritní podnikatelská či ekonomická činnost žalobce je soustředěna ve Valašském Meziříčí, na adrese Hranická 711, 757 01 Valašské Meziříčí, vedená na personální i technické zabezpečení, v pražském sídle je vykonávána jen dílčí část aktivit žalobce – zejména jednání jednatele žalobce s úřady, přitom se jedná o „formální“ kancelář, kde se jednatel zdržuje jen dle aktuální potřeby. Ačkoliv má žalobce v živnostenském rejstříku zapsány 2 provozovny ve Valašském Meziříčí, kde by měl provozovat ve smyslu živnostenského zákona osm zapsaných živností od 18. 4. 2005, resp. od 1. 5. 2005, fakticky svou podnikatelskou činnost vykonává v prostorách na adrese Hranická 711, Valašské Meziříčí, a to i prostřednictvím svých stálých zaměstnanců, kteří zde mají příslušné technické zázemí. Na uvedené budově Hranická č. p. 711 je umístěno označení žalobce CELNÍ DEKLARACE SPED-GARANT s.r.o. a stejně tak na poštovní schránce uvnitř budovy je uveden název žalobce SPED-GARANT s.r.o., Obora III 615/4, 757 01 Valašské Meziříčí, jednatel L. S. Zde se tedy nachází skutečná provozovna žalobce. Z provedeného místního šetření v provozovně tak lze dovodit, že se centrum ekonomických

aktivit žalobce a jejich správa nachází právě ve Valašském Meziříčí, tedy v místní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Valašském Meziříčí. Naopak na adrese sídla v Praze 9 se žalobce trvale nezdržuje a nevykonává ani majoritní ekonomickou činnost. Z tohoto sídla není žalobce řízen ani spravován. Tomu závěru podpůrně svědčí i skutečnost, že jediný statutární orgán – jednatel pan L. S., má trvalý pobyt v na adrese, tedy v místní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Valašském Meziříčí.

[34] Pokud se žalobce na webových stránkách prezentoval jako firma sídlící vedle celního úřadu ve Valašském Meziříčí, včetně kontaktních údajů, pak toto nasvědčuje závěru, že jde o místo, kde se může veřejnost stýkat se žalobcem. Nemůže obstát ani argument žalobce, že svoji ekonomickou činnost nemůže konat pouze na jednom konkrétním místě (pro velký počet zapsaných živností), neboť právě žalobce k dotazu na jeho předmět činnosti uvedl, že jde o zastupování firem obchodujících s třetími zeměmi před celními orgány EU, přitom však jiné podnikatelské aktivity nezmínil. Z povahy předmětu této činnosti je tak logické, že jednatel cestuje po celé ČR a má pronajato více kanceláří (např. Praha, Ostrava), kde se však trvale nezdržuje, nýbrž jen nahodile podle aktuální potřeby. Lze tedy uzavřít, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce je v působnosti navrhovaného správce daně a zapsané sídlo žalobce v Praze není sídlem skutečným, nýbrž formálním (nebyla shledána žádná zásadní vazba na Prahu).

[35] S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit žalobní námitce, že argumenty žalovaného v napadeném rozhodnutí k naplnění kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti jsou nedostatečné. Soud naopak musí přisvědčit žalovanému, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky ust. § 18 odst. 1 daňového řádu pro delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně. Argumenty žalovaného, a tedy i shora provedený výčet skutkových zjištění, považuje soud na rozdíl od žalobce za dostatečné. Jednotlivá skutková zjištění, popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí, naplňují ve vzájemné souvislosti podmínku účelnosti. Nebyl zkoumán pouze formální zápis pražského sídla v obchodním rejstříku, ale i skutečný obsah činnosti žalobce. Žalovaný nepostavil své úvahy jen na existenci provozovny žalobce ve Zlínském kraji s tím, že se jeho pražské sídlo nachází na „hromadné adrese firem“. Rovněž své úvahy žalovaný nepostavil pouze na tom, že v provozovně ve Valašském Meziříčí je žalobce na budově či poštovní schránce řádně označen. K tomu soud zdůrazňuje, že jednotlivá skutková zjištění nemusí sama o sobě naplňovat podmínku účelnosti, avšak jejich posuzováním ve vzájemné souvislosti pak tyto již mohou být důvodem pro naplnění kritéria účelnosti a pro samotnou delegaci. Žalovaný v daném případě dostal požadavku řádného odůvodnění rozhodnutí o delegaci ve smyslu recentní judikatury správních soudů, z jeho rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých úvah a jakých podkladů shledal důvody podnětu na delegaci místní příslušnosti opodstatněnými. Ze závěrů obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že majoritní podnikatelská činnost žalobce je soustředěna ve Valašském Meziříčí a nikoliv v zapsaném pražském sídle. V pražském sídle je vykonávána pouze dílčí část aktivit žalobce, např. jednání s úřady, přičemž jednatel žalobce se zde zdržuje jen dle aktuální potřeby.

[36] Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, provedl místní šetření ve Valašském Meziříčí a ústní jednání s jednatelem žalobce. Žalovaný zjistil, že žalobce má na adrese v Praze, Kytlická 780/16, pouze formální sídlo. Nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce v místě sídla uskutečňoval svoji hlavní ekonomickou činnost, realizoval vedení společnosti, a že by tam byly uloženy účetní doklady. Pak místním šetřením dne 7. 1. 2015

bylo ověřeno, že hlavní ekonomická činnost žalobce je vykonávána na adrese Hranická 771, Valašské Meziříčí, prostřednictvím stálých zaměstnanců. Ve Valašském Meziříčí má žalobce dále dvě provozovny (jak plyne i z živnostenského rejstříku), a to na adrese Obora III 615/4, a dále na ul. Krátká 711. Důležitým zjištěním byl také trvalý pobyt jediného statutárního orgánu žalobce – jednatele pana L. S., na Tato osoba za žalobce podepisuje smlouvy, sjednává obchody, přijímá či potvrzuje objednávky, a jak sám uvedl, jezdí po celé ČR (k tomu využívá i další kancelář v Ostravě – Mošnově). Z uvedených zjištění vyplývá, že centrum podnikatelské činnosti žalobce se nachází ve Zlínském kraji, na tom nic nemůže změnit ani náplň práce jednatele žalobce, že jezdí po celé ČR. Navíc shora uvedené skutečnosti jako činnost na adrese Hranická 771 ve Valašském Meziříčí, využívání zaměstnanců, další provozovny ve Valašském Meziříčí nebo trvalý pobyt jednatele žalobce nebyly dále žalobcem ani nijak rozporovány. Ve výše uvedených souvislostech neobstojí ani argument žalobce, že jeho podnikání nespočívá jen na jednom konkrétním místě, nýbrž na celém území ČR. K dotazu správních orgánů na předmět činnosti totiž zástupce žalobce do protokolu o ústním jednání uvedl, že předmětem činnosti žalobce je zastupování firem obchodujících s třetími zeměmi před celními orgány EU, přičemž jiné podnikatelské aktivity nezmiňoval. Z takového způsobu podnikání je zřejmé, že jednatel žalobce cestuje po celé ČR, protože může mít pronajato více kanceláří (Praha, Ostrava) podle aktuální dočasné potřeby, kde se však trvale nezdržuje. Takový závěr podporují i zaměstnanci vykonávající práci na adrese Hranická 771 ve Valašském Meziříčí, kteří tam připravují podklady pro podnikatelskou činnost žalobce. Také žalobce uváděl důležitost prostor ve Valašském Meziříčí, neboť sousedí s místním celním pracovištěm. Lze tedy uzavřít, že majoritní podnikatelská činnost žalobce je soustředěna ve Valašském Meziříčí, tedy v místní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště ve Valašském Meziříčí. Soud k tomu dále uvádí, že argumentace žalobce setrvala toliko v rovině tvrzení, oproti skutkově podloženým zjištěním orgánů finanční správy.

[37] Žalobce dále uváděl, že nemohlo mít označení žalobce na budově provozovny ve Valašském Meziříčí a na poštovní schránce rozhodný význam pro účelnost delegace, přičemž současně podotkl, že se žalovaný stejně tak nezabýval označením sídla žalobce v Praze. K tomu soud uvádí, že žalovaný nerozporoval označení žalobce v jeho pražském sídle, pouze v napadeném rozhodnutí uváděl, že zde žalobce nevyvíjí hlavní podnikatelskou činnost, a že jde jen o formální sídlo na tzv. hromadné virtuální adrese, kde je umístěno dalších 50 ekonomických subjektů. V případě označení žalobce na budově a poštovní schránce v místě provozovny ve Valašském Meziříčí lze žalobci pouze přisvědčit v tom, že toto jednotlivé skutkové zjištění nemohlo mít význam pro závěr o účelnosti delegace. Jednotlivě či samostatně by výše uváděná skutková zjištění nemusela vést k závěru o delegaci místní příslušnosti, nicméně ve svém souhrnu tvoří dostatečný skutkový podklad pro žalobcem nevyvrácený závěr žalovaného, že stěžejní ekonomická činnost žalobce se odehrává v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj. Soud se závěrem správních orgánů tedy ztotožnil.

[38] Žalobce dále namítal, že pro určení místní příslušnosti jasně precizuje daňový řád pravidla. Dle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Proto místně příslušným správcem daně žalobce je Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

[39] Takto předestřené argumentaci žalobce však nemohl soud přisvědčit. V souladu se závěry, ke kterým soud dospěl napříč soudními odděleními již ve své předchozí rozhodovací

činnosti (k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015-37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014-30, či ze dne 27. 7. 2017, č. j. 29 Af 96/2015-62, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné právě místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18, publ. pod č. 3486/2016 Sb. NSS, rovněž dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěr: „*Správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná.*“

[40] V daném případě je tak rozhodnou právě skutečnost, kterou ani sám žalobce ve správním řízení víceméně nerozporoval, že každodenní chod jeho podnikatelské činnosti je zajišťován zaměstnanci na adrese Hranická 771, Valašské Meziříčí, ve Zlínském kraji. Pronajatá kancelář v místě formálního pražského sídla žalobce může mít své opodstatnění z hlediska celkového úspěchu žalobcova podnikání. To však nic nemění na skutečnosti, že z ničeho, čím žalobce argumentoval, neplyne, že by kdekoli jinde než právě v provozovně ve Valašském Meziříčí, probíhal reálný každodenní chod podnikatelské činnosti žalobce zajišťovaný jeho zaměstnanci. S ohledem na výše uvedené judikatorní závěry tak nelze přijmout argumentaci žalobce, jenž ztotožňuje místo skutečného výkonu jeho podnikatelské činnosti s místem administrativního sídla v Praze.

[41] Smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňového subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se nachází v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá hlavní ekonomická činnost žalobce, se nachází ve Valašském Meziříčí – ve Zlínském kraji. Právě takové místo reálné každodenní činnosti daňového subjektu je podstatné při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní. Je žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost *de facto* vykonávána. Ostatně žalobce neprokázal, že jeho většinová podnikatelská činnost je prováděna právě v Praze. Naopak ani nečinil sporným, že k realizaci podnikatelských aktivit dochází v provozovně ve Valašském Meziříčí. Soud tak pokládá kritérium účelnosti v daném případě za naplněné.

[42] Delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Zlínský kraj sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit komunikaci mezi správcem daně a žalobcem, resp. umožnit správci daně na danému znalostí místních poměrů např. provádět efektivněji místní šetření či daňovou kontrolu. Je zcela logické, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě formálního sídla žalobce. Účelnost delegace přitom nemusí nutně spočívat pouze ve snížení nákladů souvisejících se správou daní, nýbrž např. i v uspořené době v důsledku zkrácení vzdálenosti mezi delegovaným správcem daně a žalobcem či možností efektivnější kontroly žalobce ze strany správce daně. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že žalobce je vázán k nově určenému správci daně okolnostmi, které mají úzký vztah ke správě daní.

[43] Soud dále uvádí, že žalobce není nijak krácen na svém právu určit si sídlo dle vlastní volby (a to ani do budoucna). Na jeho sídle se totiž provedenou delegací ničeho nemění, nejsou nijak dotčeny jeho možné aktivity co do organizování místa schůzek, uzavírání smluv, pouze je ke správě některých daní příslušný jiný správce daně. Žalobci tedy nic nebrání v tom, aby si ponechal formální sídlo zapsané v obchodním rejstříku na adrese v Praze. Současně nelze dovozovat, že by existovalo právo daňového subjektu „na volbu správce daně“. Určení příslušného správce daně je pouhým důsledkem volby sídla daňového subjektu, plynoucím ze znění daňového řádu, přičemž jedním ze zákonných pravidel je též možnost delegace místní příslušnosti. Nelze tak extrahovat ani žádné legitimní očekávání žalobce v tomto ohledu. K námitce žalobce týkající se změny pravidel místní příslušnosti správce daně v důsledku novely zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR, ve znění pozdějších předpisů, soud uvádí, že v rámci soudního přezkumu je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Navíc v daném případě došlo k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy některých daní a nikoliv jen k provádění dílčích úkonů v rámci vyhledávací činnosti, kontrolních postupů nebo postupu k odstranění pochybností. V souvislosti s provedenou změnou právní úpravy soud nemohl shledat napadené rozhodnutí nadbytečným.

[44] Žalobce dále namítal, že pojem „hromadná virtuální adresa“ nemá oporu v právu, přičemž tento pojem nemohl být rozhodným pro naplnění kritéria účelnosti. Správce daně tak naopak mohl řešit své administrativní potíže v důsledku nedostatečné kapacity správců daně a skutečnými hledisky účelnosti delegace se nezabýval.

[45] Krajský soud nemohl přisvědčit ani výše uvedené argumentaci žalobce. V této souvislosti Krajský soud nejprve odkazuje na výklad, který provedl výše, a nebude tak svoji dosavadní argumentaci již opakovat. Namítaný pojem „hromadná virtuální adresa“ skutečně není právním pojmem v pravém smyslu. Pokud na adrese zapsaného sídla daňového subjektu sídlí dalších 50 daňových subjektů (jako v daném případě na adrese Kytlická 780/16, 190 00 Praha 9 – Prosek), pak se zcela logicky jedná o hromadnou adresu zcela různých daňových subjektů. Taková adresa daňového subjektu je velmi často pouze „formální“, a tedy „virtuální“ adresou, kde není soustředěna hlavní podnikatelská činnost daňového subjektu, popř. zde není vykonávána jeho činnost vůbec žádná. Proto se zcela logicky takové místo označuje za formální či virtuální sídlo nebo formální či virtuální adresu. Skutečná a majoritní činnost takového daňového subjektu je pak soustředěna na zcela jiném místě či adrese, odlišné od zapsaného sídla. Není pravdou, že žalovaný vzal za rozhodné pro naplnění kritéria účelnosti pouze tvrzení o tzv. virtuální adrese sídla žalobce. Jak již bylo výše vyloženo, jednotlivé zjištěné skutečnosti by nemusely vést k závěru o delegaci místní příslušnosti, avšak ve svém souhrnu tvoří dostatečný skutkový podklad pro žalobcem nevyvrácený závěr žalovaného, že stěžejní ekonomická činnost žalobce se odehrává v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj. Vzhledem ke shora uvedeným závěrům je tak zcela nesmyslná a postrádající logický základ argumentace žalobce tím, že delegací řešil správce daně své administrativní potíže v důsledku tvrzené nedostatečné kapacity správců daně. Své tvrzení žalobce nevysvětlil a ničím nedoložil.

[46] V další části žaloby žalobce opakoval svoji dosavadní argumentaci spočívající v tom, že jeho faktická činnost probíhá na území celé ČR s tím, že podle žalobce vůbec žalovaný nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že žalobce nerealizuje na adrese pražského sídla svoji podnikatelskou činnost a proč vzal naopak v úvahu existenci provozovny žalobce ve

Valašském Meziříčí, dále trvalé bydliště jednatele žalobce, když nevzal vůbec v úvahu tvrzení žalobce v jeho nesouhlasném vyjádření ze dne 15. 5. 2015. Vzhledem k tomu, že k těmto námitkám již krajský soud podal vysvětlující výklad v rozsudku výše, tak nyní na tento výklad shora odkazuje. Není tak pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí neobjasnil, jak k závěru o naplnění kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti dospěl (viz výklad výše). Pokud žalobce poukázal na nevypořádání se s jeho vyjádřením ze dne 15. 5. 2015, pak ani v tomto ohledu mu nemůže soud přisvědčit. Žalobce v žalobě odcitoval pasáž ze svého vyjádření ze dne 15. 5. 2015 s poukazem na dosavadní bezproblémovost spolupráce se správcem daně a plnění daňových povinností a dále na ne hospodárnost správy daní v důsledku dojíždění zástupce žalobce (bez upřesnění) do Zlínského kraje, včetně časové a finanční zátěže samotného správce daně při dojíždění do Prahy. K uvedenému soud zdůrazňuje, že dosavadní bezproblémová komunikace se správcem daně či plnění daňových povinností nehraje z hlediska účelnosti delegace žádnou roli. I přesto, že se žalovaný detailně těmito dvěma argumentům žalobce v napadeném rozhodnutí nevěnoval, přesto dostal ve svých úvahách o účelnosti delegace místní příslušnosti požadavku plynoucímu z judikatury správních soudů na přezkoumatelnost rozhodnutí. Dosavadní bezproblémovou správu daní a ne hospodárnost při delegaci vzal přesto žalovaný ve svém rozhodnutí v úvahu, což je patrné z posledního odstavce na straně 2 napadeného rozhodnutí a prvního odstavce na straně 3 napadeného rozhodnutí, přičemž je vyhodnotil shodně s názorem krajského soudu jako nepodstatné, když nemohou být relevantním důvodem pro ponechání místní příslušnosti správy daní u stávajícího správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu). Vzhledem k obecně známé nerelevanci těchto dvou důvodů z hlediska účelnosti delegace, jsou závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí dostatečné, neboť z nich je zcela zřejmé, proč žalovaný rozhodl o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní. Rozhodnutí tak netrpí vadou, která by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost a už vůbec ne vadou, která by dosahovala takové intenzity, že by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí logicky zdůvodnil své závěry a shrnul použité srozumitelné skutkové a právní úvahy. Mezi zjištěnými skutečnostmi a použitými úvahami je zřejmá logická návaznost.

[47] Pokud žalobce dále nesouhlasil s údajným tvrzením žalovaného, že by jeho ekonomická činnost a řízení společnosti měli být prováděny z jednoho místa, pak k tomu soud uvádí, že tyto úkony nemusí být prováděny z jednoho místa a podnikatel je může činit dále dle své libosti, odkud chce. Tak v nyní posuzované věci bylo jednotlivými skutkovými zjištěními ověřeno, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce spočívá v provozovně ve Valašském Meziříčí (viz výklad výše).

[48] V závěru žaloby žalobce uvedl, že žalovaný překročil stanovené meze správního uvážení, a že napadené rozhodnutí je v rozporu se základními principy daňového řádu, jako ochrana práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů, princip legitimního očekávání, přiměřenosti a vůbec principů tzv. dobré správy a rovněž v rozporu s pravidly pro určení místní příslušnosti správce daně. Krajský soud tento výčet vad odmítá, takové vady u napadeného rozhodnutí nezjistil a podotýká, že se blíže těmito námitkami nemohl zabývat, protože žalobce nijak nekonkretizoval, v čem zmíněná porušení mají spočívat.

[49] Jak již soud uvedl v usnesení ze dne 4. 8. 2015, č. j. 29 Af 58/2015-39, kterým zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, i nyní opakuje, že žalobou napadené rozhodnutí nevyvolává takové právní účinky, že by žalobci bránilo jednat v místě zapsaného sídla s klienty či partnery, dále zde přijímat poštu či uskutečňovat rozhodnutí. Výkon správy daní nemá žádný vliv na obchodní aktivity žalobce a ani na jeho klienty či obchodní partnery.

Napadené rozhodnutí tak nemůže na žalobce vrhat stigma daňového podvodníka před obchodními partnery, jak žalobce v žalobě namítal. Z hlediska obchodních aktivit žalobce a jeho renomé je nerozhodné, který správce daně na území ČR vykonává správu daní žalobce. Ohledně vynakládání zvýšených finančních prostředků žalobce zdejší soud poukazuje na to, že v obvodu sídla delegovaného správce daně má žalobce má svoji provozovnu a zaměstnance. V případě zmocněného zástupce (žalobce neupřesnil, o koho jde), není žalobce povinen u takového zástupce setrvávat, je to jeho volba, zda bude mít stejného nebo jiného zástupce, popř. nemusí mít žádného zmocněného zástupce. Jednatel, jako statutární zástupce právnické osoby, je plně k zastupování žalobce postačující. Nemusí tak být na zastoupení žalobce vynakládány další finanční prostředky.

VII. Závěr a náklady řízení

[50] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[51] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.